

Валентин Красногоров

Страшният разбойник

Пиеса за кукли
в две действия

Превод Добринка Стефанова
bina.stefanova@abv.bg
Тел. 028763203; 0884146052

Valentin Krasnogorov:

<http://krasnogorov.com/>

Тел. +7-951-689-3-689 (972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142

e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

РАЗБОЙНИКЪТ

ЗАЯКЪТ

КОНЯТ

ЗМИЯТА

ЕЛЕНЪТ

ЛИСИЦАТА

СЛОНЪТ

ТАРАЛЕЖЪТ

МАЙМУНАТА

ЛЪВЪТ

ВЪЛКЪТ

ЧЕРВЕНАТА ШАПЧИЦА

МЕЧКАТА

КУЧЕНЦЕТО

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Гора. РАЗБОЙНИКЪТ – невзрачно същество, нещо като яйце с крачета - е застанал в засада, с пистолет в ръка.

Влиза ЗАЕКЪТ. Той подскача безгрижно по тревичката и си тананика песничка, без да забелязва, че РАЗБОЙНИКЪТ се промъква изотзад към него.

Разбойникът. Горелапите!

ЗАЕКЪТ изплашено отмята нагоре предните си лапи, но веднага хуква да бяга.

Стой! Ще стрелям!

Но от ЗАЯКА вече няма и следа. Разочарован, РАЗБОЙНИКЪТ отново се скрива в засада. Влиза КОНЯТ. Докато той кротко си пасе, РАЗБОЙНИКЪТ незабелязано го приближава.

Горелапите!

КОНЯТ спокойно се обръща към РАЗБОЙНИКА, който насочва към него пистолет.

Горелапите, казах!

Конят. Ама аз нямам лапи.

Разбойникът. Как така нямаш? (*Сочи с пистолета.*) А това какво е? Тези дълги лапи на токчетата?

Конят. Това са крака.

Разбойникът. А къде са ръцете ти?

Конят. Аз нямам ръце. За какво са ми ръце?

Разбойникът. Ама че глупав кон. (*Към залата.*) Деца, я му обяснете на този кон за какво служат ръцете. Не чувам, по-силно! Какво? (*На Коня.*) Чу ли? Децата казаха, че ръцете служат да държат лъжицата.

Конят. Но аз ям без лъжица.

Разбойникът. Без лъжица? Какъв невъзпитан кон! Деца, вие също ли сърбате с уста направо от чинията? Не, нали? (*На Коня.*) Видя ли?

Конят. Но те са момичета и момчета, не са жребчета.

Разбойникът. Казано по-точно – ръцете са нужни, за да държат пистолет. Горелакрата!

Конят. Кои - предните или задните?

Разбойникът. Всичките! По-бързо! Иначе ще стрелям!

Конят се просва по гръб и вдига четирите си крака.

Разбойникът. Колко много крака имаш! Престани да ги размахваш, искам да ги преброя. Един, два, пет, обърках се. Хайде пак: един, два, шест, много... Разбрах: имаш два основни крака, а останалите са резервни. Двата бягат, останалите си почиват.

Конят. Не, аз бягам и с четирите си крака. Така е по-бързо.

Разбойникът. Я да опитам. *(Тромаво се мъчи да тича на четири крака.)* Не, не, така не става.

Конят. Много е лесно. *(Исправя се.)* Ето, гледай. Отначало преместваш десния преден крак, после левия заден, после левия преден, след това десния заден, после...

Разбойникът. Стоп! Ти съвсем ме обърка. „Задния, предния“... Хайде пак отначало.

Конят. Дадено. *(Показва отначало бавно, след това все по-бързо.)* Десен, ляв, преден, заден... *(Прави няколко кръга по полянката, след това изчезва. Чува се отдалечаващият се тропот.)*

Разбойникът. Ей, къде отиде, стой! Върни се!

Конят вече е изчезнал. Разбойникът пак иска да застане в засада, но изведнъж забелязва висяща над него Змия. От изненада едва не изтървава пистолета си, но бързо се овладява.

Горе ръцете!

Змията. *(Съскайки.)* С-с-смешник, аз нямам ръце.

Разбойникът. Горе краката!

Змията. С-с-смешник, аз нямам крака.

Разбойникът. Все едно – горе! - каквото и да е там!

Змията. Но аз нямам ниш-ш-що.

Разбойникът. Как така – нищо?

Змията. Че заш-ш-що са ми ръце? *(Увива се около дървото.)* Ако трябва да хвана някого и да го удуш-ш-ша, увивам се около него и с-с-стискам. С-с-силно го с-с-стискам... Ис-с-скаш ли да видиш-ш-ш? *(Спуска се над Разбойника.)*

Разбойникът. *(Отскача.)* Няма нужда!

Змията. Ти си прекалено нез-з-значителен, глупав с-с-си не с-с-си с-с-страшен разбойник. Нищо не можеш да ми с-с-сториш. */Опитва се да избяга./*

Разбойникът. Стой! Не мърдай! Аз ли не съм страшен?

Змията. Ти!

Разбойникът. Аз ли съм незабележим?

Змията. Вълкът има зъби, лисицата – опашка, еленът - рога, а ти какво имаш? Нищо.

Разбойникът. Аз ли нямам нищо? Ти само почакай. Ей-сега ще видиш ти дали съм незабележим или не съм!

Разбойникът отново се скрива. Змията изчезва в клоните на дървото.

Появява се ЕЛЕНЪТ.

Разбойникът. */ Изскача от скривалището си с насочен пистолет./* Стой! Не мърдай!

ЕЛЕНЪТ застива.

Разбойникът. Горе краката!

ЕЛЕНЪТ се опитва да легне по гръб.

Разбойникът. Остави! Остави сега краката. Ти ръце имаш ли?

Еленът. Нямам.

Разбойникът. Тогава какво имаш?
Еленът. Рога.
Разбойникът. Защо са ти?
Еленът. За да се защитавам.
Разбойникът. Ясно. Горе рогата!

ЕЛЕНЪТ отмята глава. РАЗБОЙНИКЪТ подскача и неуспешно се опитва да достигне рогата.

Разбойникът. Дай ги тук!
Еленът. Ами аз какво ще правя?
Разбойникът. Млък! Горе рогата! Остави! Долу рогата!
Еленът. На тебе защо са ти?
Разбойникът. И аз трябва да имам с какво да се защитавам. Нали виждаш колко съм слаб. Дай ми рогата и аз ще престана да ограбвам.
Еленът. Обещаваш ли?
Разбойникът. Обещавам.

Еленът отпуска главата си. Разбойникът сваля рогата.

Разбойникът. Не страдай. Ще ти поникнат нови. */Радостно отнася рогата./*
 Отивам да ги премеря.
Змията. */Провисва отгоре./* Защо му даде рогата си?
Еленът. За да престане да ограбва.
Змията. И ти мислиш, че той ще престане?
Еленът. Нали ми обеща.
Змията. Ама че глупав Елен. Ти си голям и силен, защо не му се опъна?

ЕЛЕНЪТ излиза. Влиза ЛИСИЦАТА. Изскача РАЗБОЙНИКЪТ и насочва към нея пистолета си.

Разбойникът. Стой! Не мърдай! Ти кой си?
Лисицата. Лисицата.
Разбойникът. Какво имаш? Ръце? Крака? Рога? Копита?
Лисицата. Само опашка.
Разбойникът. Горе опашката! */Лисицата вдига опашката си./* Защо ти е опашката?
Лисицата. За красота.
Разбойникът. Що не ми я подариш? И аз искам да стана красив.
Лисицата. Не мога. Жал ми е.
Разбойникът. Не можеш ли? */Насочва към нея пистолета си./* Ще броя до три. Едно, две, две и половина, две и три четвърти...

ЛИСИЦАТА припряно откача опашката си и я дава на РАЗБОЙНИКА.

Разбойникът. Благодаря за подаръка. В замяна на това ти разрешавам да си вървиш. И бъди благодарна, че те оставям жива.
Лисицата. Благодаря.

Жалка и безопашата, ЛИСИЦАТА тъжно напуска сцената. Влиза СЛОНЪТ.

Разбойникът. Стой! Горещете!

СЛОНЪТ се оглежда, слуша се откъде идва този вик.

Разбойникът. Стой, на тебе говоря!

СЛОНЪТ навежда глава и забелязва микроскопичния РАЗБОЙНИК. РАЗБОЙНИКЪТ е насочен към него пистолет.

Разбойникът. Горещете!

Слонът. Аз нямам ръце. Вместо ръце имам хобот. Ето, виж. */Откъсва с хобота си клонче и го пъха в устата си./*

Разбойникът. Чудесно. Дай го тук!

Слонът. А как ще се храня и как ще пия вода?

Разбойникът. Млък! */Взема хобота на Слона./*

Слонът унило и с наведена глава излиза.

Разбойникът. Ей, Змия!

Змията се провесва от дървото.

Змията. Какво има?

Разбойникът. */Гордо./* Виж с какво се сдобих! */Взема рогата, слага ги на главата си и се кипри пред Змията./* Как ти се струва? Взех ги от Елена. Ами това? */Закача си опашката и с удоволствие я размахва./* Красиво, нали?

Змията. От Лис-с-са ли я взе?

Разбойникът. Тя сама ми я подари. Щом видя пистолета, веднага ми я подари. Но това не е всичко. */Прикрепва си хобота и го върти насам-натам./* Яко, нали?

Змията. И какво смяташ да правиш с тези неща?

Разбойникът. Как какво? Ще накарам цялата гора да трепери от мен!

Змията. */Скрива се в клоните./* Ама че глупав разбойник с-с-си...

Пристига запъхтян ТАРАЛЕЖЪТ. РАЗБОЙНИКЪТ е учуден.

Разбойникът. Ей, ти! Къде си хукнал?

Таралежът. Спасявай се! По-бързо!

Разбойникът хуква да бяга напосоки с ТАРАЛЕЖА.

Разбойникът. Какво е станало?

Таралежът. По-бързо! Не се оглеждай!

Разбойникът. */Бяга, след това се задъхва, не е в състояние да тича повече./* Ох, уморих се. От кого бягаме?

Таралежът. От страшния Разбойник.

Разбойникът. Олеле! Какво чакаме? Да бягаме!

Тичат.

Разбойникът. Къде го видя?

Таралежът. Не съм го видял. Еленът и Слонът ми разказаха.

Разбойникът. */Спира и с облекчение си поема дъх./* Еленът и Слонът, така ли?

Таралежът. Аха. И Лисицата... Цялата гора трепери от страх. */Към залата./* Деца, случайно да знаете къде е Разбойникът? Какво? Къде, къде? Далече ли е? Наблизо? */На Разбойника./* Те викат нещо, но аз не мога да разбера какво.

Разбойникът. Не слушай тези глупави деца, слушай мене. */Изважда пистолета си./* Горе бодлите!

Таралежът. Ама как така...

Разбойникът. Аз съм точно този разбойник, от когото бягаш, разбра ли сега? Горе бодлите!

ТАРАЛЕЖЪТ разперва бодлите си, РАЗБОЙНИКЪТ отскача.

Разбойникът. Горе бодлите, казах!

Таралежът. Но аз точно това правя.

Разбойникът. */Учудено./* Така ли? Добре, тогава – долу бодлите!

Таралежът отпуска бодлите си.

Разбойникът. Дай кожуха! Бързо!

Таралежът. Какво ще правя без бодли? Всеки звяр ще ме схруска!

Разбойникът. Не мрънкай! Броя до три. Едно – дай! две – дай!...

Таралежът унило съблича бодливото си кожухче, остава гол и жалък.

Разбойникът. А сега беж да те няма, докато си още жив. Чакай! Какво трябва да ми кажеш?

Таралежът. Благодаря.

Разбойникът. Точно така.

Таралежът си отива. Разбойникът нахлузва кожухчето и се любува на отражението си в огледалото, върти опашка, служи си с хобота, тресе рогата, разперва бодлите.

Разбойникът. Яко... Шубата е супер и опашката много и върви. Ами рогата, рогата! */Оправя си рогата с хобота./* О, аз съм най-умният, най-страшният, най-красивият разбойник на света. */Към залата./* Нали така, деца? Кой каза „не”? Броя до три... Едно, две.. Всъщност, както и да е – днес съм страшно добричък. Нали вече аз съм господарят на гората!

Край на първо действие

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Горският театър. На сцената има още една сцена. Пред спуснатата завеса на тази втора сцена се събират животните за представлението. До входа е продавачът на билети и собственик на театъра МАЙМУНАТА. Първи влиза ЛЪВЪТ.

Маймуната. Ако обичате, купете си билет.

Лъвът. Разбира се. (*Подава монета, маймуната я пуска в касата.*) Кое представление се играе днес?

Маймуната. „Червената шапчица”. Вълкът се играе от истински вълк.

Лъвът. Много интересно. (*Минава в „залата”*) А къде са зрителите?

Маймуната. Заради този проклет разбойник животните се страхуват да излизат от къщи. Всеки се е заврял в дупката си.

Лъвът. Но представление ще има, нали?

Маймуната. Разбира се.

Втурва се ЗАЕКЪТ.

Заекът. Здравейте. (*Вижда лъва.*) Олеле! (*Иска да избяга.*)

Маймуната. Не се стряскай, Клепоушко. Купи си билет и сядай. Лъвът няма да те пипне. В театърът е забранено да се яде.

Лъвът. (*Лакомо гледа към Заека.*) Да, да, забранено е. Но аз ще те причакам после на изхода.

Маймуната. (*Към Заека.*) Защо си така запъхтян?

Заекът. Тичах през целия път. Страх ме е от Разбойника.

Лъвът. Глупости. Аз, специално, от никого не се боя. Ако бях на твоє място щях да направя едно „хам!” - и готово.

Заекът. Какво „готово”?

Лъвът. Щеше да остане един разбойник по-малко. Да ти покажа ли как става? Представи си, че ти си Разбойникът. Аз те срещам, отварям си устата и – хам!..

Заекът. Няма нужда! Вярвам ти!

Лъвът. Точно така. Аз може да съм културно животно, виж, ходя и на театър даже, но винаги съм готов да глътна някого. (*Обръща се към Маймуната.*) Може да започвате.

Маймуната. Още е рано.

Лъвът. Какво значи „рано”? Щом аз вече съм тук, можем да започваме.

Маймуната дава знак за начало на представлението. Завесата на втората сцена се вдига и на нея се разиграва познатата приказка за Червената шапчица. Червената шапчица среща в гората Вълка, разказва му колко се страхува да върви сама през гората. Вълкът и казва да не се плаши, казва, че той никога от никого не се плаши и може да победи всеки, предлага и да я изпрати до Бабата. Червената шапчица отказва и излиза. Вълкът остава сам „на сцената”.

В този момент зазвучава тревожна музика. В „залата” осветлението става зловещо. На прага се появява РАЗБОЙНИКЪТ с пистолет в ръка.

Разбойникът. Горے ръцете и краката и лапите!

Животните, включително и Вълкът, изплашено вдигат лапи. Разбойникът застрашително клати рога, върти хобота, шумоли с бодлите, размахва опашката.

Разбойникът. Стой! Не мърдай! Не стой на място! Не говори! Не мълчи! Не слушай, не гледай, не затваряй очи! Не дишай, не шавай, не стой, не сядай, не лягай, не ходи, не виси надолу с главата!

Заекът. (*Плахо.*) А какво е позволено?

Разбойникът. Млък! Нищо не е позволено! Ще ви изпозастрелям всичките! Ще ви побъркам!

Изплашените животни треперят от страх.

Разбойникът. Къде са парите?
Маймуната. (Заеква.) В ка.. В к-ка..
Разбойникът. Млък! Къде са парите?
Маймуната. В кас... В к-ка..
Разбойникът. Млък! Къде са парите, питам!
Маймуната. В касата.
Разбойникът. Защо не каза веднага?
Маймуната. Нали аз точно това исках да..
Разбойникът. Млък!

Взема парите от касата. В това време Лъвът внимателно отстъпва към изхода.

Разбойникът. Стой! Горел лапите!

Лъвът отново послушно вдига лапи.

Разбойникът. Къде си тръгнал?
Лъвът. Ъ-ъ-ъ..
Разбойникът. Какво значи това ъ-ъ-ъ?
Лъвът. О-о-о... Очилата ми.
Разбойникът. Много добре. (Към Лъва.) Сваляй ги. (Протяга си хобота.)

Лъвът покорно си сваля очилата и ги подава на Разбойника. Той си ги слага и се гледа в огледалото.

Разбойникът. Така по-хубав ли съм? (Насочва пистолета.)
Животните. (В хор.) Много! Много си хубав!
Разбойникът. Умен и страшен?
Животните. Да!
Разбойникът. Точно така! Сега аз съм господарят на гората! Който не ме слуша, ще го убия. Ясно ли е?
Животните. Да!
Разбойникът. Аз си тръгвам. Никой да не мърда, докато не преброите до десет! (Изчезва.)
Заекът. Едно, две, три...

Брои до десет. Щом изговаря „десет“, Маймуната се хвърля към телефона.

Маймуната. Ало! Полиция! Елате веднага! В театъра има разбойник.

Веднага се чува сирена, мига синя лампа, към театъра се приближава с голяма скорост полицейска кола. От колата излиза Мечката с униформена шапка. Животните се втурват към нея и започват да разказват всички едновременно.

Лъвът. Къде зяпа милицията? Бандитите се разпореждат в театъра!
Маймуната. Върнете ми касата? По-бързо! Той още не е избягал много далече!
Заекът. Той ми вика: горе ръцете! Умрях от страх.

Вълкът. Той стреля!
Мечката! Тишина!

Всички продължават да се надвикват.

Мечката! Тишина, на вас казвам, тишина!

Възцарява се тишина.

Мечката! Какви пари, кой викаше, кой стреля, кой умря?

Заекът. Аз умрях.

Мечката. Ти ли?!

Заекът. Едва не умрях. От страх.

Мечката. Разказвайте. Само че един по един.

Майmunата. Тогава да разкажа аз!

Вълкът. Не, аз!

Животните. Не, аз! Не, аз! Не, аз!

Мечката. *(Със страшен рев.)* Тишина! Всички ще разкажете, но един по един.

Майmunата да започва! Как изглеждаше този разбойник?

Майmunата. Не приличаше на никого и имаше ей-такива огромни рога.

Мечката. Рога ли? Да не би да е Еленът? И после какво стана?

Заекът. *(Бързо.)* После той грабна парите, размаха си опашката и стана страшно.

Мечката. Каква опашка?

Заекът. Обикновена пухкава, рижа опашка. Лисича.

Мечката. Лисича? А рогата какви бяха?

Заекът. Нямахме никакви рога.

Майmunата. Имаше рога.

Лъвът. Заекът непрекъснато лъже. Най-напред разбойникът ми взе очилата.

Мечката. Как така ги взе?

Лъвът. Много просто. Протегна си хобота и ги взе.

Мечката. Хобота ли? Но нито Лисицата, нито Еленът имат хобот! Какво стана после?

Лъвът. Аз исках да си взема обратно очилата...

Заекът. ...Но се изплаши. Само дето се хвалеше. *(Дразни Лъва.)* „Хам! – и готово!“

Лъвът. Аз да се изплаша? Лъвовете не се плашат от нишо!

Заекът. Тогава защо не го глътна?

Лъвът. Просто не обичам pistolетите. Не са ми вкусни. Освен това от малък не обичам да гълтам бодли.

Мечката. Но нали слона няма бодли! Да не е таралеж!

Майmunата. Не, имаше бодли и то много остри. *(Почесва се.)*

Животните пак започват да шумят и да спорят.

Животните. - Имаше бодли! – Нямахме! – Хобот от опашка не можеш да различиш! – Хоботите са кожени и нямат червеникава козина! – Не правиш разлика между елен и лисица? – Ти знаеш ли колко елени съм изял през живота си? – А ти знаеш ли колко лисици са ме преследвали?

Всеобща глъчка. Заекът от възбуда барабани с лапи.

Мечката. *(Рече.)* Тихо!! Ще ме побъркате!

(Влиза Конят.)

Конят. Здравейте. Представлението не е ли започнало още?

Маймуната. *(С мъченически тон.)* Какво представление? Не виждате ли какво става?

Конят. Какво става?

Маймуната. Разбойникът щеше да ни избие всичките!

Конят. Той се опита да ограби и мене.

Мечката. Как изглежда той? Какви са рогата му? Какъв цвят му е опашката?

Колко е дълъг хобота му?

Конят. Той няма нито рога, нито опашка, нито хобот.

Мечката. А какво има?

Конят. Нищо няма. Разгледах го много добре.

Мечката. *(Съвсем объркана.)* Много заплетен случай.

На сцената се появява КУЧЕНЦЕТО.

Кученцето. Здравейте.

Конят. *(Оглежда се.)* Кой каза „здравейте“?

Кученцето. Аз съм тук, долу.

Конят. Добре, че ме предупреди. За малко да те настъпя.

Мечката. Театърът е затворен. Тук се е промъкнал тайнствен бандит.

Кученцето. Тогава бързайте да го хванете!

Мечката. Ние не знаем как точно изглежда. Нито е слон, нито е таралеж...

Кученцето. *(Размисля.)* Покажете ми къде беше застанал разбойникът?

Маймуната. Ето, тук.

Кученцето души мястото, където е бил РАЗБОЙНИКЪТ.

Кученцето. И след това той се премести... тук? *(Кученцето отива до касата.)*

Маймуната. Точно така.

Кученцето. Сега ще го намеря! *(Хуква по следите на разбойника.)*

Мечката. Пази се, той има пистолет!

Разбойникът си е в къщи, където навсякъде е украсено със саби, пистолети, маски и други принадлежности на разбойническия занаят. Той разглежда плячката си.

Разбойникът. Сега да видим колко пари съм задигнал от касата. Охо! Цял чувал! Я да взема да ги преброя. Една паричка, две, много... Още веднъж: една, две, много... *(Към залата.)* Я, деца, помогнете ми да преброим паричките на горкия разбойник. Ей, момче, да, точно ти, до красивата майка със синята рокля... Преброй ми, моля ти се, до десет. Само че по-високо. Браво, добро момче. Всички, които помагат на разбойниците, са добри деца. Така ли е, дечица? Сега с тия пари мога да се наплюскам до насита. *(Взема една монета, пъха я в устата си, опитва се да я съвече.)* Много са твърди, не могат да се дъвчат. Дали не ги трошат като орехи? *(Опитва се да*

строши монетата със зъби. Чува се рязко изхрущяване) Олеле! Счупих си зъба! Проклети пари! Защо всички толкова ги обичат?

Чува се лаят на приближаващото се Кученце. Разбойникът хвърля парите и се скрива с пистолет в ръцете. Появява се кученцето и започва да души из стаята.

Разбойникът. Горелайте!

Кученцето застива от изненада, но не вдига лапите си.

Разбойникът. Горелайте, казах!

Кученцето. Предай се, аз те открия!

Разбойникът. Да се предам на кого? На тебе? Ще си умра от смях! *(Киска се.)*

Кученцето. Връщай парите!

Разбойникът. Ще броя до три. Едно... *(Вдига пистолета си.)* Две...

Кученцето се хвърля върху Разбойникът забива зъби в ръката му.

Разбойникът. Олеле, боли! *(Изтървава пистолета.)* Пусни ме!

РАЗБОЙНИКЪТ едва се изтръгва от зъбите на КУЧЕНЦЕТО и хуква да бяга. КУЧЕНЦЕТО тича след него. Появява се МЕЧКАТА.

Мечката. Къде е Кученцето? *(Към залата.)* Деца, не видяхте ли случайно накъде побягна? Насам? *(Хуква в погрешна посока.)* Какво? Не е ли насам? А накъде? Натам? Благодаря!

Горското преследване продължава. Отпред бяга РАЗБОЙНИКЪТ, след него се носи КУЧЕНЦЕТО, след него, запъхтяна, МЕЧКАТА. РАЗБОЙНИКЪТ се закача с рогата си за клонче и ги загубва, след това се закача опашката му и той отчаяно се отскубва, оставяйки опашката си между дърветата. След това изпуска хобота. МЕЧКАТА намира една след друга изоставените вещи и разбиращо клати глава. РАЗБОЙНИКЪТ губи сили и се спира.

РАЗБОЙНИКЪТ. Ох, изгарям от жегата... *(Хвърля шубата на ТАРАЛЕЖА.)*

Появява се КУЧЕНЦЕТО. РАЗБОЙНИКЪТ хуква напосоки, но попада право в прегръдките на МЕЧКАТА.

Мечката. Падна ли ми в ръцете?

Поставя РАЗБОЙНИКА до дървото. ЗМИЯТА се увива около него като въже. КУЧЕНЦЕТО застава на пост. Втурват се ТАРАЛЕЖЪТ, ЛЪВЪТ, КОНЯТ, СЛОНЪТ, ЕЛЕНЪТ, ВЪЛКЪТ.

Таралежът. *(Диша тежко.)* Хванахте ли го?

Мечката. Разбира се, че го хванахме. А ти кой си – таралеж или мишка? Дръж, облечи се.

Връща на Таралежа шубата му.

Разбойникът. Пуснете ме, моля ви се, аз вече няма да правя така. И пистолетът ми не е истински.

Мечката. Не, Разбойнико, няма да те пусна. Може пистолетът ти да не е истински, но ти се държиш като истински хулиган. (*Към животните.*) А сега гледайте от кого се уплашихте. Слаб, невзрачен дребосък. Вие имате зъби, бодли, рога, копита, а се изплашихте. Само малкото кученце даде отпор на бандита. Не ви ли е срам?

Животните навеждат глави.

Мечката. А сега вървете и запомнете – винаги побеждава не най-силният, а най-смелият.

КРАЙ